Борцем я був у всі прожиті дні,
На битву йшов у перших лавах завше,
І в розпалі духовної борні
Багато літ прийшлось прожить мені
Таких тяжких, що слабну, їх згадавши.
Ніколи я борні не уникав,
Хоч тисячі причин для цього мав,
Що будь-кому служили б за підставу
Покинути борню тяжку й криваву.
Я інших праць чимало розпочав,-
Ці мирні праці звершення чекають,
Давно лежать, давно мене волають,
Я й сотої частини не явив
Того, що душу сповнює неситу,-
В ній безліч є невимовлених слів.
О, так багато я сказати можу світу!
Від слів незмовлених в безсонні я знеміг.
Я задихаюся від них,
І все-таки їх заглушити мушу,
Хоч цим ображу власну душу,-
Можливо, я вже вбив її навік
І змучує мене її страждання й крик.
Хай так! Я все ж боротися не кинув
І в затишку ні року не спочинув,
Не змарнував ні тижня, ні доби,
Бо вищого нема в житті від боротьби!
Це — боротьба тяжка, безжалісна, могутня
За долю нашого народу, за майбутнє,
Яке тепер, сьогодні, в наші дні
Вирішується в битвах і борні.
Народові ми мусим помогти
Несхибну путь, до сонця путь знайти.
До сонця зрікся йти я манівцем своїм,-
З народом вкупі я. Народ є над усім!

1906-1907